

BICICLETA

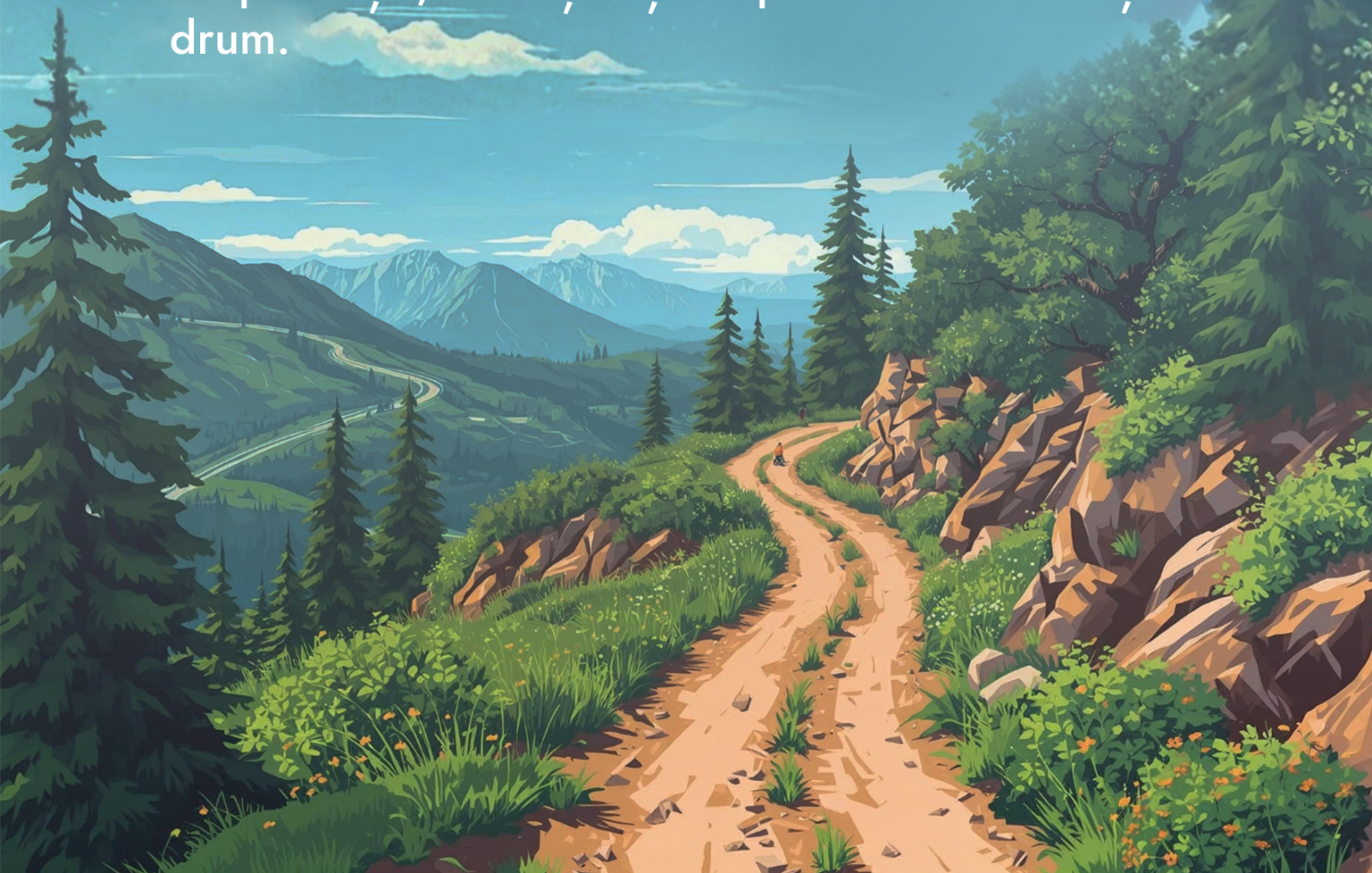
Era o zi frumoasă de iunie. Afară era călduț, iar cerul senin promitea o aventură perfectă în mijlocul naturii.

Vlad a venit la tatăl lui cu o idee:

— Tată, ce-ar fi să mergem împreună cu bicicletele pe dealuri și prin pădure? Am chef de o aventură adevărată!

Tatăl a zâmbit și a fost imediat de acord. Au pregătit un rucsac mic cu apă, fructe și covrigei, „pentru orice eventualitate”. Au verificat bicicletele: cauciucurile, frânele, vitezele, trusa de scule — totul era în regulă.

După ce au îmbrățișat-o pe mama, și-au pus căștile de protecție, mănușile și au pornit entuziasmați la drum.

Pe drum, au vorbit ca doi prieteni. Tatăl l-a ascultat pe Vlad povestind despre pasiunile lui și despre prieteni, iar timpul a trecut repede.

Curând au ajuns în pădure. Aerul era diferit — plin de arome: pământ reavăn, frunze uscate, miros de flori de câmp și fructe de pădure. Părea că natura îi împinge blând din spate, spre locuri necunoscute.

După o vreme, au ajuns la baza unui deal destul de abrupt.

— Ce zici, Vlade? Îl urcăm? — a întrebat tatăl, provocator.

— Crezi că putem? — a zis Vlad, ușor descumpănit.

— De ce nu? Cu puțin efort și ambiție, totul se poate!

Zis și făcut. Au schimbat vitezele pentru urcare și au început să pedaleze.

— Vlade, nu te grăbi. Nu viteza contează. Fiecare are ritmul lui. Important e să pedalezi constant, — l-a sfătuit tatăl.

— Înțeles, — a răspuns băiatul, concentrat.

Cărarea era plină de denivelări și de șanțuri făcute de ploaie. Urcatul era greu pentru amândoi, dar Vlad se ținea bine.

După câteva minute, a început să obosească. Respira greu, iar picioarele îi tremurau.

— Vlad, încearcă să nu te oprești! Dacă te oprești, e mai greu să pornești în pantă, — l-a încurajat tatăl.

— Tata... de ce trebuie neapărat să urcăm până sus?

— a întrebat Vlad, gâfâind. — Cine ne vede dacă nu ajungem?

Tatăl s-a oprit, și-a sprijinit bicicleta și s-a uitat la el cu blândețe.

— Cum cine ne vede, Vlade? Noi! Noi ne vedem!

Vlad a ridicat sprâncenele.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că, dacă nu renunți, vei vedea lumea de sus, dintr-un loc unde ajung doar cei care nu se dau bătăuți. Și te vei simți mândru de tine.

Băiatul a tăcut câteva secunde, apoi a oftat și a pornit din nou la drum. Cu ajutorul tatălui, pedală cu pedală, au ajuns în vârful dealului.

Peisajul era minunat. În depărtare se vedea o turmă de oi pe un deal, iar pe altul, pădurea strălucea în lumina soarelui. Totul părea mai frumos de acolo, de sus.

— Tată, ai avut dreptate! Mă simt mult mai bine acum! Nu doar pentru că e frumos... ci pentru că...

— Da? — l-a îndemnat tatăl.

— Mi-am demonstrat că pot, dacă vreau cu adevărat!

Tatăl a râs.

— A durut?

— Un pic, dar a meritat! Cu un pic de efort, am reușit!

— Sunt mândru de tine, fiule! — a spus tatăl, zâmbind.

Vlad a zâmbit și el. Simțea o liniște plăcută și o bucurie adâncă. A înțeles că nu doar urcase un deal, ci și o parte din el însuși.

Era o lecție pe care nu avea s-o uite niciodată.

